

РЕШЕНИЕ

№ 27958

гр. София, 10.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 16.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **10714** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, вр. чл. 144 от ДОПК, вр. чл. 107, ал. 4 от ДОПК, вр. чл. 4 и чл. 96 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Образувано е по жалба на П. И. Ш., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], местн. „Полигона“, [жилищен адрес] срещу Акт за установяване на задължения по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 981823-1/08.07.2024 г., издаден от Д. А. А. – орган по приходите, на длъжност „началник“ отдел „Общински приходи – М.“ при дирекция „Общински приходи“ на Столична община, потвърден в оспорената част с Решение № СФД24-РД28-313/19.09.2024 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община. С процесния АУЗД са установени публични общински задължения за данък върху превозните средства за периода от 01.01.2019 г. до 30.06.2024 г. в общ размер 355,03 лв., от които внесена сума в размер на 19,62 лв., остатък на главница в размер на 327,25 лв. и лихви за просрочие в размер на 44,67 лв., изчислени към 08.07.2024 г. Оспорването е насочено срещу акта в частта относно определените задължения за данък върху превозните средства за две моторни превозни средства, заведени при Столична община по партиди № 7213T163789 и № 7213T209724, а именно: лек автомобил с рег. № С., марка „Рено“, модел „Е.“, и лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС], марка „Ф.“, модел „П.“.

В жалбата са релевираны доводи за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на потвърдения АУЗД. По отношение на лекия автомобил „Рено Е.“ с рег. № С. жалбоподателят поддържа, че неправилно не е признато данъчно облекчение поради наличието на експертно

решение на ТЕЛК, удостоверяващо трайно намалена работоспособност. Сочи, че попада в приложното поле на чл. 58, ал. 1, т. 4 от ЗМДТ, поради което за притежавания от него автомобил не следва да бъде начисляван данък върху превозните средства. По отношение на лекия автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] жалбоподателят поддържа, че след претърпяно пътнотранспортно произшествие автомобилът е бил с тотална щета над 70 %, определена от лицензиран застраховател, поради което не е бил годен за движение и не е могъл да участва в движението по пътната мрежа. Сочи, че наказателното производство във връзка с произшествието е било прекратено, като за това е узнал едва на 12.01.2022 г. Навежда доводи, че не следва да се начислява данък за превозно средство, което фактически не е в движение, като се позовава на чл. 52 от ЗМДТ. В жалбата се излагат още доводи, че жалбоподателят е предприел действия за прекратяване на регистрацията на автомобила „Ф. П.“, включително чрез подаване на заявления пред компетентните органи на МВР, но прекратяването не е било осъществено поради наличие на заповед. Според жалбоподателя това обстоятелство не може да бъде тълкувано в негова вреда, тъй като фактическото състояние на автомобила изключвало възможността той да бъде използван като превозно средство.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. В писмени бележки, депозирани в съда 16.04.2026 г., излага подробни съображения за основателността на жалбата. Моли съда да отмени административния акт в оспорената част.

Ответникът – директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, редовно призован, не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по съществото на спора.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 2876/29.04.2024 г. на Административен съд – София-град, постановено по адм. дело № 7416/2023 г., предходно издаден АУЗД № 895903-1/24.04.2023 г. е бил обявен за нищожен. Във връзка с това и с оглед необходимостта от произнасяне по задълженията за данък върху превозните средства на жалбоподателя е издаден процесният АУЗД № 981823-1/08.07.2024 г.

Актът е издаден от Д. А. А., в качеството ѝ на орган по приходите при Столична община, отдел „Общински приходи – М.“. По преписката е приложена Заповед № СОА23-РД09-2483/17.11.2023 г. (л. 44) на кмета на Столична община, с която служители от дирекция „Общински приходи“ са оправомощени да извършват производства по установяване на местни данъци и такси по реда на ДОПК. Приложени са и данни относно заеманата от издателя длъжност в структурата на общинската администрация.

С процесния АУЗД са установени задължения за данък върху превозните средства по отношение на моторни превозни средства, декларирани от П. И. Ш. по реда на чл. 54 от ЗМДТ. В настоящото производство спорът е ограничен до две от тях, тъй като в останалата част актът не е оспорен и е влязъл в сила.

По отношение на първото МПС – лек автомобил „Рено Е.“ с рег. № С., е установено, че същият е

деклариран от жалбоподателя с декларация по чл. 54 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/10.03.2016 г. Автомобилът е с рама № V., двигател № J., обем на двигателя 1995 куб. см, мощност 76 kW, година на производство 1995 г., екологична категория „без категория/Евро 1 и Евро 2“, придобит на 09.03.2016 г., като е заведен по партида № 7213T163789.

От служебно събраните данни от регистрите на МВР – КАТ/СДВР е установено, че регистрацията на лекия автомобил „Рено Е.“ с рег. № С. е прекратена автоматизирано към 31.08.2020 г. При издаването на АУЗД органът по приходите е съобразил това обстоятелство, като е приел, че на основание чл. 58, ал. 4 от ЗМДТ за автомобила не се дължи данък от месеца, следващ месеца на прекратяването на регистрацията, а именно от 01.09.2020 г. Задължение е установено само за периода, през който автомобилът е бил регистриран и за който според данните на общинската администрация не е било налице приложимо освобождаване по чл. 58, ал. 1, т. 4 от ЗМДТ. За този автомобил с АУЗД е определен данък за 2020 г. в размер на 59,00 лв. и лихва за просрочие в размер на 8,38 лв.

По отношение на второто МПС – лек автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] , е установено, че същият е деклариран от жалбоподателя с декларация по чл. 54 от ЗМДТ с вх. № [ЕГН]/14.02.2018 г. Автомобилът е с рама № W., двигател № R., обем на двигателя 1781 куб. см, мощност 66 kW, година на производство 1988 г., екологична категория „без категория/Евро 1 и Евро 2“, придобит на 08.02.2018 г., заведен по партида № 7213T209724.

В административната преписка се съдържат подадени от жалбоподателя заявления за прекратяване на регистрацията на този автомобил. Едното заявление е от 01.06.2022 г. и е с посочена причина „прекратяване след изплатена щета“, а друго заявление е от 18.08.2022 г. и е с посочена причина „разкомплектоване“. По делото са представени и доказателства, свързани с твърдяното настъпило пътнотранспортно произшествие и с определена от застраховател щета по автомобила, включително писмо от застрахователно дружество и кореспонденция с органите на прокуратурата.

От приложената по преписката кореспонденция с органите на МВР и с О. на Република България се установява, че прекратяване на регистрацията на лекия автомобил „Ф. П.“ не е било извършено през релевантния период поради наличие на наложен заповест от НАП. Посочено е, че заповестта пречатства извършването на промяна в регистрацията, съответно разпореждането с автомобила, поради което подадените заявления не са довели до прекратяване на регистрацията в регистрите на МВР.

От събраните по делото доказателства не се установява регистрацията на лекия автомобил „Ф. П.“ да е била прекратена по надлежния ред за периода, за който са начислени задълженията. Напротив, доказателствата сочат, че автомобилът е останал регистриран като собственост на жалбоподателя, като едва след настъпването на съответен юридически факт – прекратяване на регистрацията от компетентния регистрационен орган – би могло да се приложи правилото на чл. 58, ал. 4 от ЗМДТ.

От данните по преписката се установява още, че за част от периода жалбоподателят е ползвал данъчно облекчение поради намалена работоспособност за друго моторно превозно средство, като по отношение на процесния лек автомобил „Ф. П.“ такова облекчение е отразено от 31.08.2023 г. По тази причина органът по приходите е определил задълженията за този автомобил

при съобразяване на периода, през който за него не е било приложено освобождаване по чл. 58, ал. 1, т. 4 от ЗМДТ.

Въз основа на тези данни за автомобила „Ф. П.“ са установени задължения за данък върху превозните средства за периода, през който същият е бил собственост на жалбоподателя, регистриран за движение по пътната мрежа и за който не е било налице приложимо данъчно освобождаване за конкретното превозно средство. В Решение № СФД24-РД28-313/19.09.2024 г. решаващият орган е потвърдил АУЗД в частта относно този автомобил, като е приел за дължими установените главница и лихви по партия № 7213Т209724.

Процесният АУЗД е връчен лично на жалбоподателя на 15.07.2024 г. (л. 26). Жалбата по административен ред е подадена с рег. № ДМЛ24-ГР94-122/22.07.2024 г., т.е. в 14-дневния срок по чл. 107, ал. 4 от ДОПК. С Решение № СФД24-РД28-313/19.09.2024 г. директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична община е потвърдил АУЗД в оспорената част.

Решението на директора е връчено на жалбоподателя на 03.10.2024 г. (л. 35), а жалбата до съда е подадена на 15.10.2024 г., поради което е депозирана в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК.

В хода на съдебното производство се представиха следните писмени доказателства:

От жалбоподателя – в о.с.з. на 02.10.2025 г. – удостоверение от КАТ с рег. № 433200-78996/11.07.2025 г.; 2 бр. справки от КАТ; 2 бр. решения на ТЕЛК.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна, адресат на неблагоприятен за нея акт, в предвидения от закона срок и срещу акт, който подлежи на съдебно обжалване.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваността на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевирани доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му, дори и да не са наведени доводи за неговата нищожност. За валидността на акта Съдът следи служебно и в тази връзка намира следното:

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Съгласно чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ в тези производства служителите на общинската администрация, определени със заповед на кмета на общината, имат правата и задълженията на органи по приходите. Съгласно чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на териториален директор на НАП.

В случая процесният АУЗД е издаден от оправомощен служител на общинската администрация, имащ качеството на орган по приходите по смисъла на чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ. Потвърждаващото

решение е издадено от директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, действащ като ръководител на звеното за местни приходи и упражняващ правомощията на териториален директор по смисъла на чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ. Следователно актовете са издадени от материално и териториално компетентни органи.

АУЗД е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити – посочени са задълженото лице, правното основание за издаване, данъчните периоди, превозните средства, за които се установяват задължения, размерът на главницата и лихвите, както и редът за обжалване. В акта и в потвърждаващото го решение са изложени фактически и правни основания, позволяващи на адресата да разбере защо са определени задълженията и за кои моторни превозни средства се отнасят те. Не се установява порок във формата, който да пречат съдебния контрол или да е ограничил правото на защита на жалбоподателя.

Неоснователно е възражението за нарушение на чл. 103 от ДОПК. Разпоредбата на чл. 107, ал. 3 от ДОПК урежда няколко самостоятелни хипотези, при които може да бъде издаден акт за установяване на задължение. АУЗД може да бъде издаден служебно не само при несъответствие между данните в декларацията и данните, получени от трети лица, но и когато задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. Именно последната хипотеза е релевантна в настоящия случай. Органът по приходите е издал АУЗД за установяване на неплатени в срок публични общински задължения, определени въз основа на подадени от жалбоподателя декларации по чл. 54 от ЗМДТ и служебно получени данни от регистрите на МВР. Не е налице производство по коригиране на декларация по реда на чл. 103 от ДОПК, нито акт, издаден по реда на чл. 106 от ДОПК. Ето защо предварителното отправяне на покана за отстраняване на несъответствия не е било задължителна процесуална предпоставка за валидното издаване на АУЗД.

В този смисъл съдът съобразява и съдебната практика по приложението на чл. 107, ал. 3 от ДОПК, според която при издаване на АУЗД за неплатени в срок задължения по декларация не е необходимо предхождащо производство по чл. 103 и чл. 106 от ДОПК, когато актът е издаден от компетентен орган, въз основа на деклариран и служебно събрани данни, и адресатът е имал възможност да го обжалва по административен и съдебен ред.

Неоснователни са и оплакванията, доколкото са свързани с твърдения за липса на предварително уведомяване. Съобщаването на вече издадения АУЗД има значение за влизането му в сила и за началото на срока за обжалване, но не е елемент от фактическия състав по издаването на акта и само по себе си не обуславя неговата незаконосъобразност. В случая АУЗД е връчен на жалбоподателя, същият го е оспорил по административен ред, а след това и пред съда, поради което правото му на защита е било реално упражнено.

По съществото на материалноправния спор приложими са разпоредбите на чл. 52 и следващите от ЗМДТ.

Съгласно чл. 52 от ЗМДТ с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България. Съгласно чл. 53 от ЗМДТ данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства. Съгласно чл. 54 от ЗМДТ данъкът се определя от служител на общинската администрация въз основа на данните от регистъра на пътните превозни средства, поддържан от Министерството на вътрешните работи, както и въз

основа на декларираните от собствениците обстоятелства.

Следователно за възникване и съществуване на задължението за данък върху превозните средства от значение са два основни юридически факта – собствеността върху превозното средство и регистрацията му за движение по пътната мрежа. Законът не поставя дължимостта на данъка в зависимост от фактическото използване на автомобила, от това дали автомобилът реално се движи по пътната мрежа, от неговата техническа изправност или от субективната възможност на собственика да го използва. Данъкът върху превозните средства е имуществен данък, който се дължи поради притежаването на регистрирано превозно средство.

Прекратяването на дължимостта е уредено в чл. 58, ал. 4 от ЗМДТ, според който за превозните средства, на които е прекратена регистрацията, данък не се дължи от месеца, следващ месеца на прекратяване на регистрацията за движение. От тази разпоредба следва, че правопогасяващият факт е прекратяването на регистрацията, отразено по надлежния ред от компетентния орган по регистрация. До настъпването на този факт задължението за данък продължава да съществува.

Релевантни за облагането са данните за собствеността и регистрацията на превозното средство, като при спор относно прекратена регистрация органът следва да събере данни от КАТ/МВР. В случаите, в които такива данни не са събрани, фактическата обстановка остава неизяснена. Обратно – когато, както в настоящия казус, органът е събрал и обсъдил официалните данни от регистрационните органи, съдът следва да изходи именно от тези данни. Когато по данни на „Пътна полиция“ няма промяна в собствеността или няма прекратена регистрация, задължено лице по чл. 53 от ЗМДТ остава декларираният собственик на автомобила.

По отношение на лекия автомобил „Рено Е.“ с рег. № С. съдът намира, че органът по приходите правилно е определил задължението.

Безспорно е установено, че автомобилът е бил деклариран като собственост на жалбоподателя, с дата на придобиване 09.03.2016 г., и че регистрацията му е прекратена автоматизирано към 31.08.2020 г. Именно поради това органът по приходите не е начислявал данък след 01.09.2020 г., съобразявайки чл. 58, ал. 4 от ЗМДТ. Определеното задължение за 2020 г. се отнася до период, през който автомобилът все още е бил регистриран за движение и е бил собственост на жалбоподателя.

Възражението, че жалбоподателят има експертно решение на ТЕЛК и поради това не дължи данък за този автомобил, не може да бъде споделено в начина, по който е формулирано. Съгласно чл. 58, ал. 1, т. 4 от ЗМДТ освобождаването се отнася до един лек автомобил – собственост на лице с намалена работоспособност от 50 до 100 на сто, при условие че обемът на двигателя е до 2000 куб. см и мощността е до 117,64 kW. Разпоредбата не освобождава лицето изобщо от данък върху всички притежавани от него моторни превозни средства, а създава облекчение за конкретен един лек автомобил, който следва да бъде индивидуализиран и за който следва да са налице всички законови предпоставки.

В настоящия случай от административната преписка се установява, че жалбоподателят е притежавал повече от едно моторно превозно средство, като данъчното облекчение поради намалена работоспособност е било отразявано за друго МПС за съответни

периоди, а по отношение на процесния „Ф. П.“ е било отразено от 31.08.2023 г. Не се установява за процесния период по отношение на лекия автомобил „Рено Е.“ да е било налице заявено и приложимо освобождаване, което органът неправилно да е отказал да признае. Самото наличие на експертно решение на ТЕЛК не води автоматично до освобождаване на всички автомобили на лицето, нито може да преодолее ограничението на закона, че облекчението е за един лек автомобил.

По отношение на лекия автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] съдът също намира жалбата за неоснователна.

От доказателствата се установява, че автомобилът е придобит от жалбоподателя на 08.02.2018 г., деклариран е по чл. 54 от ЗМДТ, заведен е по съответната данъчна партида и за процесния период не е била прекратена регистрацията му за движение по пътната мрежа. Подадените от жалбоподателя заявления от 01.06.2022 г. и 18.08.2022 г. за прекратяване на регистрацията не са довели до настъпване на този юридически факт. От преписката се установява, че компетентните органи на МВР не са извършили прекратяване поради наличие на наложен запор от НАП.

Това обстоятелство може да обяснява причината, поради която не е било извършено прекратяване на регистрацията, но не може да замести самото прекратяване. Органът по местни приходи не е компетентен да прекратява регистрация на моторно превозно средство, нито да приема, че регистрацията е прекратена със задна дата, когато това не е отразено в регистрите на компетентния орган. Общинската администрация е длъжна да съобщи данните от регистрите на МВР, а не да прави самостоятелна преценка дали автомобилът фактически е следвало да бъде deregистриран.

Неоснователно е и възражението, че поради настъпила тотална щета над 70 % автомобилът не следва да бъде облаган. ЗМДТ не предвижда освобождаване от данък само поради настъпило ПТП, определена от застраховател тотална щета, техническа неизправност, престой на автомобила или фактическа невъзможност същият да участва в движението. Тези факти биха могли да бъдат релевантни в производство пред органите на МВР по прекратяване на регистрацията, но не са самостоятелно основание за недължимост на данъка преди прекратяването на регистрацията. Законодателят е уредил момента на отпадане на задължението ясно и недвусмислено – от месеца, следващ месеца на прекратяване на регистрацията.

Ето защо писмото от застрахователя, данните за настъпило ПТП, документите от прокуратурата и подадените заявления за прекратяване на регистрацията не могат да обосноват извод за недължимост на данъка за период, през който автомобилът е бил регистриран и е бил собственост на жалбоподателя. Те не установяват настъпване на правопогасяващия факт по чл. 58, ал. 4 от ЗМДТ.

Неоснователно е и позоваването на чл. 52 от ЗМДТ в смисъл, че автомобил, който фактически не се движи, не е „регистриран за движение“. Понятието „регистрирани за движение по пътната мрежа“ по чл. 52 от ЗМДТ е юридическо, а не фактическо понятие. То означава наличие на регистрация в регистрите на компетентните органи по Закона за движението по пътищата. Докато тази регистрация съществува, автомобилът попада в

обхвата на облагането, независимо дали фактически се използва.

По отношение на възраженията, свързани с експертното решение на ТЕЛК, съдът приема следното:

Не е спорно, че жалбоподателят е лице с трайно намалена работоспособност, установена с експертно решение. Това обстоятелство обаче не е достатъчно само по себе си, за да отмени задълженията, установени с АУЗД. Както бе посочено, чл. 58, ал. 1, т. 4 от ЗМДТ създава освобождаване за един лек автомобил, а не за всички моторни превозни средства, притежавани от лицето. При притежаване на повече от един автомобил данъчното облекчение се прилага за конкретно превозно средство и за конкретен период, съобразно декларираните и установени от администрацията данни.

От административната преписка се установява, че органът по приходите е съобразил наличните данни за ползване на облекчение от жалбоподателя и не е отказал принципно да зачете качеството му на лице с намалена работоспособност. Напротив, в решението е обсъдено за кои автомобили и за кои периоди е било приложено облекчението. Спорът произтича не от отричане на ТЕЛК решението, а от това, че жалбоподателят претендира освобождаване за повече от един автомобил или за периоди, през които облекчението не е било приложимо за конкретното МПС.

Позоваването на § 3 от ПЗР на Закона за здравето също не променя този извод. Дори да се приеме, че експертното решение има действие за съответния период, това не отменя ограничението на чл. 58, ал. 1, т. 4 от ЗМДТ, че освобождаването е само за един лек автомобил. Освен това жалбоподателят, роден през 1967 г., не е лице, навършило 65-годишна възраст през релевантните данъчни периоди, поради което доводите за пожизнено действие на експертното решение, основани на навършване на тази възраст, не са относими към настоящия спор по начина, по който са наведени.

Предвид изложеното съдът намира, че АУЗД № 981823-1/08.07.2024 г., в частта, потвърдена с Решение № СФД24-РД28-313/19.09.2024 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и при правилно приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, заявената от ответника претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. На основание чл. 161, ал. 1 ДОПК (Изм. – ДВ, бр. 17 от 13.02.2026 г.) на администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/. Чл. 37 от ЗПП сочи, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Според чл. 24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 130 до 450 лв. С оглед

материалния интерес на спора, както и фактическа и правна сложност на същия, съдът намира, че на ответната страна се дължи юрисконсултско възнаграждение в минималния предвиден размер от 130 лева, които, превалутирани съгласно чл. 11 от ЗВЕРБ, се равняват на 66,46 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК Административен съд София-град, Трето отделение, 60-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. И. Ш., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], местн. „Полигона“, [жилищен адрес] срещу Акт за установяване на задължения по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 981823-1/08.07.2024 г., издаден от Д. А. А. – орган по приходите, на длъжност „началник“ отдел „Общински приходи – М.“ при дирекция „Общински приходи“ на Столична община, потвърден в оспорената част с Решение № СФД24-РД28-313/19.09.2024 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, относно установените задължения за данък върху превозните средства за лек автомобил с рег. № С., марка „Рено“, модел „Е.“, партида № 7213Т163789, и лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка „Ф.“, модел „П.“, партида № 7213Т209724.

ОСЪЖДА П. И. Ш., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична Община сумата от 66,46 евро /шестдесет и шест евро и 46 цента/, равняващи се на 130 лв. /сто и тридесет лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: